

новенно, всъщидневно явление. Свикнахме като съ нераздѣлни нѣща. Щомъ има бракъ, значи има и криза. Болно време... неизлицимо болно! Кризата на брака днесъ, въ главна линия, е показателъ на нашето болно време. Обезвѣрено човѣчество, настроение на упадъкъ, грозно самочувствие за колективно убийство, остарѣли законодателства, желание да се освободимъ отъ старитѣ морални понятия, а кой знае имаме ли достатъчно воля за пълна свобода? Интересно, каква ли метла ще помете всичко? Е. вие съ Магда се раздѣлихте! Много-неочаквано! Какъ така, изведнажъ, стана?

— Митьо, — безъ желание казвамъ азъ, — не ми се приказва за това, други пжтъ! Ще ти кажа само... Азъ любя Дана Динова, и тя, разбирашъ? Трѣбваше да се раздѣлимъ съ Магда. Животътъ ни заедно стана безцелна мжка и лжжа. Раздѣлихме се. Съ нея е Славчето, и тя има пълната свобода да постъпи както разбира.

— Добре, — казва Митьо бавно, — всичко това разбирамъ. Да... Хубаво, безъ лжжа! Но Магда, доколкото зная, те обичаше много. За нея, навѣрно, това е... ти знаешъ, азъ съмъ до нейде въ нейното положение... та за Магда, да... ъзвинявай... това е ужасно тежко, убийствено! Говоря го като на приятелъ, на чуждъ не бихъ продумалъ...

Мене ми е мъчно и не ми се говори никакъ. Имаше нѣкакъвъ афоризъмъ отъ Уайлдъ за приятелитѣ, но не мога да си го спомня въ тази минута и за да туря точка на разговора, казвамъ:

— Това е неудобството на приятелството. Приятелътъ е жертва на нашата слабостъ да говоримъ открито нѣща, които не му сж приятни. Нали? Струва ми се Уайлдъ казваше така.

— Да, така! — замислено и кратко казва Митьо като разбира желанието ми да не говоримъ.

Въ това време, нѣкакво опърпано момче донася кафето, ние сърбаме и продължаваме за друго. Но умътъ на Митьо е заетъ, очевидно, все още съ мисълта за моя случай, за брака, за собственото семейство. И понеже спрѣхме да говоримъ за мене, той неволно заприказва за себе си, и нѣкакъ косвено, пакъ за Магда.

— Не, — казва съ смѣхъ и смущение той, — искрено да си кажа, не мога да не приказвамъ за тия нѣща. У насъ за сега е все така. На домашния фронтъ нѣма нищо ново... Ние отново живѣемъ като въ позиционна война, като европейската... Безъ юрушъ. Азъ отново чакамъ... чакамъ... Все едно! Може би дългата обсада да побѣди. А преди нѣколко дни стана дума въ кжщи за васъ. И Андрейчо... Можешъ ли